

รูปแบบการจัดการการอนุรักษ์ว่าวจีน : งานฝีมือเพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู

มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

Chinese Kite Conservation Management Model: Crafts to Promote Identity in Yangjiabu
Village Shandong Province, People's Republic of China

ลิ่ ตัน

พิชัย สดภิบาล

ทองเจือ เกียรติธร

เมธาสิทธิ์ อัดดก

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, ประเทศไทย

Li Dan

Pichai Sodphiban

Thongchuea Khatthons

Mathasit Addok

Doctor of Fine and Applied Arts Bangkokthonburi University, Thailand

Email: vivan898@hotmail.com

วันที่รับบทความ: 23 สิงหาคม 2567; วันแก้ไขบทความ 2 ตุลาคม 2567; วันที่ตอบรับบทความ: 4 ตุลาคม 2567

Received: August 23, 2024; Revised: October 2, 2024; Accepted: October 4, 2024

บทคัดย่อ

ด้วยเศรษฐกิจในพื้นที่ซานตงระดับสูงคือการผลิตยานยนต์อาจทำให้ภาคธุรกิจลดความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมลง และทั้ง ๆ ที่พื้นที่ได้รับการประกาศจากองค์การ UNESCO ให้เมืองเว่ยฟางเป็นเมืองสร้างสรรค์แห่งงานหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน ปัญหานี้จึงไม่อาจมองข้ามได้ ดังนั้นแล้วงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) ศึกษาประวัติและวิเคราะห์ลักษณะงานหัตถกรรมว่าวจีนในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง 2) วิเคราะห์คุณค่าของว่าวในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง 3) เสนอรูปแบบการจัดการอนุรักษ์หัตถกรรมว่าวให้เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านหยางเจี๋ยบูอย่างยั่งยืน วิธีการวิจัยเป็นแบบผสมผสาน โดยการวิจัยคุณภาพได้ศึกษาข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ เอกสารจากนักวิชาการ รูปแบบของงานศิลปะศึกษาจากศิลปิน และสัมภาษณ์ผู้สืบทอดวัฒนธรรม และชาวบ้านในท้องถิ่น จำนวน 30 คน การวิจัยเชิงปริมาณเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ขนาดตัวอย่าง 200 คน และทำการวิเคราะห์ SWOT ต่อการกำหนดกลยุทธ์ผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่จุดชมวิวยางเจี๋ยบู

ผลการวิจัยพบว่า ด้านประวัติความเป็นมาของว่าวหยางเจี๋ยบู สามารถสืบย้อนไปถึง ค.ศ. 549 และมีพัฒนาการเรื่อยมาจนถึงสมัยราชวงศ์หมิง มีหลักฐานที่มีการทำว่าวในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู จนถึงปัจจุบันว่าวไม่ได้เป็นเพียงของเล่นสำหรับเด็กเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดีและความสุขอีกด้วยซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงงานฝีมือศิลปะพื้นบ้านที่มีมายาวนาน และเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ทางสัญลักษณ์ ทางสุนทรียะ ทางวิชาการและทางเศรษฐกิจ ปัจจุบันมีการผลิตด้วย

เครื่องจักรขนาดใหญ่ จำนวนผู้สืบทอดว่าวที่ทำด้วยมือจึงค่อย ๆ ลดลง ส่งผลให้ผู้สืบทอดว่าวขาดแคลนเป็น ปัญหาที่จะต้องมีการจัดการที่จะปกป้องและอนุรักษ์งานฝีมือว่าวหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู รูปแบบการอนุรักษ์จึง สร้างกลยุทธ์ทางการศึกษาและกระบวนการผลิตให้กับเยาวชนในพื้นที่ มีความเข้าใจด้านประวัติศาสตร์ เปิด พื้นที่การเล่นว่าวกับความสำคัญของลมหยางเจี๋ยบู กำหนดนโยบาย ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้าร่วม มีการจัด นิทรรศการ การสัมมนากิจกรรมทางวัฒนธรรมในพื้นที่และนอกพื้นที่ นำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้

คำสำคัญ : การจัดการการอนุรักษ์; งานฝีมือว่าวจีน; อัตลักษณ์หมู่บ้านหยางเจี๋ยบู

Abstract

With the economy in the Shandong area, the high level is automotive manufacturing. This may cause the business sector to reduce the importance of cultural heritage. Even though the area has been declared by UNESCO as a creative city of handicrafts and folk arts, This problem therefore cannot be overlooked. This research has research objectives. 1) Study the history and analyze the characteristics of Chinese kite handicrafts in Yangjiabu Village. Weiyang City, Shandong Province 2) Analyze the value of kites in Yangjiabu Village. Weiyang City, Shandong Province 3) Propose a sustainable management model for the conservation of kite handicrafts as an identity of Yangjiabu Village. The research method is a mixed method. The qualitative research has studied historical information. Documents from academics Forms of art studied from artists and interview cultural inheritors and 30 local villagers. As for the quantitative research collected data using questionnaires with a sample size of 200 people, and a SWOT analysis was conducted to determine the strategy for creative cultural products in the Yangjiabu Scenic Area.

The research results found that The history of the Yangjiabu kite It can be traced back to 549 AD and continued to develop until the Ming Dynasty. There is evidence that kites were made in Yangjiabu Village. Until now kites are not just toys for children. But it is also a symbol of good luck and happiness. which reflects the long tradition of folk art craftsmanship and is an important part of folk culture that has historical, symbolic, aesthetic, academic and economic value. Currently, it is produced with large machines. The number of handmade kite inheritors has gradually decreased, resulting in a shortage of kite inheritors. This is a problem that requires management to protect and preserve the Yangjiabu village's kite craftsmanship. The conservation model therefore creates educational strategies and

production processes for youth in the area. Have an understanding of history Open the area for kite flying with the importance of the Yangjiabu wind, Set policies for stakeholders to participate There is an exhibition Seminars on cultural activities in the area and outside the area Use modern technology.

Keyword: Conservation management; Chinese kite craft; Promote the Identity Yangjiabu

บทนำ

มณฑลซานตง ตั้งอยู่ทางตะวันออกของประเทศจีน อุตุมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญมากในเขตอันถึง หมู่บ้านหยางเจียบู เมืองเว่ยฟาง โดยมีมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญได้แก่ งานพิมพ์แกะไม้ การตัดกระดาษ และว่าวเว่ยฟาง ของหมู่บ้านหยางเจียบู ปัจจุบัน "Yangjiabu Folk Art Grand View Garden (เดิมชื่อ Yangjiabu Kite Factory)" ได้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในมณฑลซานตง โดยผสมผสานการทำว่าว การพิมพ์ภาพปีใหม่ และการท่องเที่ยวพื้นบ้าน (Fang Xiao, 2022)

จากความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรม งานพิมพ์แกะไม้ การตัดกระดาษ และการสร้างสรรค์ว่าวของพื้นที่หมู่บ้านหยางเจียบู เมืองเว่ยฟาง และยังมีมรดกทางวัฒนธรรมอีกกว่าร้อยรายการ ซึ่งในปีค.ศ. 2021 ที่ผ่านมานี้ องค์การ UNESCO ได้ประกาศให้เมืองเว่ยฟางเป็นเมืองสร้างสรรค์แห่งงานหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน (Xinhua, 2024) หลังจากที่เมืองเว่ยฟางได้รับการประกาศดังกล่าวแล้ว จึงเป็นเรื่องสำคัญที่หน่วยงานในพื้นที่และรวมทั้งศิลปินผู้สร้างผลงาน นักวิชาการ สถาบันทางการศึกษา รวมทั้งประชาชนต่างตระหนักถึงรางวัลที่ได้รับการยกย่องดังกล่าว จึงเป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับเมือง ที่จะต้องช่วยกันปกป้องรักษาทรัพยากร ซึ่งในที่นี้คือว่าวหมู่บ้านหยางเจียบู ทำอย่างไรที่จะอนุรักษ์รูปแบบดั้งเดิมให้ยั่งยืนยาวนาน เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านตลอดไป เป็นไปตามสภาพเศรษฐกิจในซานตงสมัยใหม่ อย่างไรก็ตามด้วยความริบเร่งของการพัฒนา และการพัฒนาในระดับสูงของการผลิตยานยนต์ขนาดใหญ่และอารยธรรมทางวิทยาศาสตร์ ในพื้นที่ซานตง อาจทำให้การสืบทอดและการปกป้องงานฝีมือว่าวทำมือแบบดั้งเดิมของเว่ยฟางเป็นเรื่องยาก และยังทำลายความเป็นไปได้ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้วย ดังนั้นแล้วการทำวิจัยการจัดการการอนุรักษ์งานฝีมือว่าวเงิน เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในเมืองหยางเจียบู มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะปกป้องให้อยู่คู่กับเมืองควบคู่ไปกับการพัฒนาการผลิตยานยนต์สมัยใหม่

แผนภาพที่ 1 : แผนที่ตั้งงาน

ที่มา : มณฑลซานตง, 2023

แผนภาพที่ 2 : บุรุษในหยางเจียบู ภาพปีใหม่ ชาหยูเล่ย์และพระเจ้า

ที่มา : researcher

แผนภาพที่ 3 : สถานที่ท่องเที่ยวหยางเจียบู ประตูดงชมิว

ที่มา : researcher

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาประวัติและวิเคราะห์ลักษณะงานหัตถกรรมว่าวเงินในหมู่บ้านหยางเจียบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง
2. การวิเคราะห์คุณค่าของว่าวในหมู่บ้านหยางเจียบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง
3. เสนอรูปแบบการจัดการอนุรักษ์หัตถกรรมว่าวให้เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านหยางเจียบู อย่างยั่งยืน

ทบทวนวรรณกรรม

วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง คือทบทวนการศึกษาในการวิจัย การจัดการการอนุรักษ์ ว่างานจีนงานฝีมือเพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในหยางเจี๋ยบู มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ งานวรรณกรรม โดยมีความ สำคัญดังนี้

1.ความสำคัญด้านประวัติศาสตร์

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่าวจีนพบในเอกสารเรื่อง 'History of Southern Dynasties' ซึ่งได้บันทึกสถานการณ์ระหว่างเกิดการกบฏของ Hou Jing ในปีที่สามของ Liang Taiqing ตรงกับช่วงปีค.ศ. 549 ในเวลานั้นมีเจ้าชายชื่อ Jianwen พระองค์ได้ใช้ว่าวเพื่อส่งพระราชโองการของจักรพรรดิและเรียกร้องให้มีกำลังเสริมเพื่อช่วยเหลือจักรพรรดิ Liang Jianwu และเจ้าหน้าที่ของเขาที่ถูกปิดล้อมอยู่ ครั้งนี้จึงเป็นการใช้ว่าวในทางปฏิบัติการครั้งแรกที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ และต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง ถึงสมัยราชวงศ์ซ่ง ยังมีบันทึกที่เกี่ยวข้อง เช่น 'Zhitianlu' และ 'Zizhi Tongjian' ของ Ding Yonghui ซึ่งแม้ว่าถ้อยคำจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย แต่ข้อเท็จจริงที่อธิบายไว้ชัดเจนมาก เอกสารได้บ่งชี้ว่าในขณะนั้นผู้คนใช้ว่าวอยู่แล้ว ตามผลงานของนายโจเซฟ นีดแฮม นักวิชาการชาวอังกฤษ ศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของจีน ได้ยืนยันว่าว่าวถูกประดิษฐ์ขึ้นโดยชาวจีนและแพร่กระจายไปยังส่วนต่าง ๆ ของโลก (Ren Xiaoshu, 2019)

ศิลปะการสร้างสรรค์ว่าวและรูปภาพปีใหม่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ระหว่าง ค.ศ.1368 – 1644และเจริญรุ่งเรืองในสมัยราชวงศ์ชิง ระหว่างปี ค.ศ. 1644 -1911 (Cheng Yuezhu, 2024) โดยตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิงนักวิชาการได้รวมตัวกันในเว่ยเซียน และมีคนตั้งเป็นจำนวนมากเข้ามามีส่วนร่วมในการทำว่าว มีการใช้เทคนิคการวาดภาพแบบจินโบราณในการวาดภาพว่าว ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าทางศิลปะของว่าวเว่ยฟางเป็นอย่างมากในช่วงนั้น (Guo Wenjing, Zhao Yuzong and Sun Yanan, 2022)

2. ด้านการอนุรักษ์

2.1 การอนุรักษ์ภายในประเทศจีนมีความหมายและครอบคลุมถึง เทคโนโลยีการอนุรักษ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และผู้เก็บรักษาของสาธารณรัฐจีน หมายถึง เทคโนโลยีแบบดั้งเดิมที่ขาดไม่ได้ในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพย์สินทางวัฒนธรรมและจะต้องได้รับการคุ้มครองตาม "กฎหมายการอนุรักษ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม" ของ กระทรวงวัฒนธรรมแห่งสาธารณรัฐของจีน ผู้อนุรักษ์หมายถึง อนุรักษ์ผู้ครอบครองเชี่ยวชาญ และใช้เทคโนโลยีอย่างถูกต้อง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของเทศบาลและเทศมณฑล (เมือง) อาจตรวจสอบเทคโนโลยีการอนุรักษ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่ลงทะเบียนซึ่งมีความจำเป็นและจำเป็นต้องได้รับการปกป้อง ตรวจสอบและลงทะเบียนเทคโนโลยีเหล่านั้นเป็นเทคโนโลยีการอนุรักษ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม จัดทำประกาศ และรายงานต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนกลางเพื่อบันทึก หน่วยงานผู้มีอำนาจจะต้องรักษาและสอนเทคโนโลยีการอนุรักษ์ที่ขึ้นทะเบียนและผู้อนุรักษ์ และใช้เทคโนโลยีดังกล่าวในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพย์สินทางวัฒนธรรม การเก็บรักษา การถ่ายทอด และการใช้เทคโนโลยีการเก็บรักษาที่กล่าวถึงในย่อหน้าก่อนหน้า

และการประยุกต์ทางเทคนิค การพัฒนาความสามารถ และมาตรการสนับสนุนสำหรับผู้เก็บรักษา จะต้องกำหนดโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนกลาง ผู้วิจัยจะนำไปเป็นส่วนหลักสำคัญในการวิเคราะห์และเสนอแนะเพื่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ว่าหายางเจี๋ยบู (มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกทางวัฒนธรรมที่กำหนดโดย UNESCO, 2024)

2.2 การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ตามหลักสากลขององค์การ UNESCO ได้นิยามความหมายไว้ดังนี้ ตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. 2003 คำว่า "มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Intangible Cultural Heritage)" มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง การปฏิบัติ การเป็นตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจนเครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ทางวัฒนธรรมอันเป็นผลจากสิ่งเหล่านั้น ซึ่งชุมชน กลุ่มชน และในบางกรณีปัจเจกบุคคลยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งเป็นสิ่งซึ่งชุมชนและกลุ่มชนสร้างขึ้นใหม่อย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน เป็นปฏิสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อธรรมชาติและประวัติศาสตร์ของตน และทำให้คนเหล่านั้นเกิดความรู้สึกมีอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ จะมีการพิจารณาเฉพาะมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่าที่สอดคล้องกับบทบัญญัติที่มีอยู่ด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเท่านั้น รวมทั้งข้อกำหนดให้มีการเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชนทั้งหลาย กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล และต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (คู่มือดำเนินงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมพ.ศ. 2559, 2566)

2.3 การอนุรักษ์ในสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปีค.ศ. 2005 สภาแห่งรัฐของสาธารณรัฐประชาชนจีนได้จัดทำ "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในประเทศจีน" และจัดตั้ง รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ ระดับจังหวัด เทศบาล และเทศมณฑล ในปีค.ศ.2006 มีการเปิดตัวรายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติจำนวน 518 รายการอย่างเป็นทางการ โดยแบ่งมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีนออกเป็น 10 ประเภท ได้แก่ วรรณกรรมพื้นบ้าน ดนตรีพื้นบ้าน การเต้นรำพื้นบ้าน ละครแบบดั้งเดิม ศิลปะพื้นบ้าน กายกรรมและกรีฑา ศิลปะพื้นบ้าน หัตถกรรมแบบดั้งเดิม การแพทย์และประเพณีพื้นบ้าน (มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกทางวัฒนธรรมที่กำหนดโดยUNESCO, 2024) ว่าหายางเจี๋ยบู จัดเป็นมรดกวัฒนธรรมประเภทศิลปะพื้นบ้าน

3. อัตลักษณ์ของเมืองหรืออัตลักษณ์ชุมชน เป็นลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของชุมชนที่ก่อตัวขึ้นมาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง นั้นได้ถูกนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจที่จะมาท่องเที่ยวในชุมชนนั้น ๆ ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติของชุมชนชนบทธรรมนิยม ประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน นำไปสู่การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ให้มีความโดดเด่น น่าสนใจ อันเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวที่สามารถบ่งบอกความเป็นตัวตนของชุมชนได้ เกิดการพัฒนาควบคู่ไป

กับการคำนึงถึงรากเหง้าทางวัฒนธรรม ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวเกิดการจดจำและเกิดความประทับใจ และทำให้แหล่งท่องเที่ยวนั้นมีจุดขายที่ไม่เหมือนใคร (อินทิรา พงษ์นาค, 2558)

มีรายงานการวิจัยเรื่องการสำรวจอัตลักษณ์เมืองในเมืองประเภทต่าง ๆ เป็นการสำรวจอัตลักษณ์เมืองครอบคลุมส่วนใหญ่ทั่วประเทศ มีอัตลักษณ์เมืองเป็นหลัก ซึ่งผลการวิจัยพบว่าระดับอัตลักษณ์ของเมืองไม่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองอย่างสมบูรณ์ กลุ่มผู้สูงอายุมีความรู้สึกไม่ชัดเจนต่ออัตลักษณ์เมือง ผู้อยู่อาศัยในเมืองที่มีการศึกษาสูงมีความรู้สึกไม่ชัดเจนต่ออัตลักษณ์ ชาวเมืองระดับกลางถึงระดับบน ผู้มีรายได้ต่อเดือน 7,000 หยวน – 10,000 หยวน มีความรู้สึกถึงอัตลักษณ์เมืองที่เข้มแข็ง (Huang Zhikuan, and others, 2016)

4. คุณค่าทางมรดกทางวัฒนธรรม จากการที่ว่าหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู ได้รับการคัดเลือกเป็นงานมรดกทางวัฒนธรรมขององค์การ UNESCO ถือได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์ทางจิตวิญญาณเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่า เป็นต้นทุนทางวัฒนธรรมเมืองประกอบคุณค่าทางด้านต่าง ๆ ดังนี้ คุณค่าทางสัญลักษณ์ (associative/symbolic value) คุณค่าทางวิชาการ (Informational value) คุณค่าเชิงสุนทรียะ (aesthetic value) คุณค่าเชิงเศรษฐกิจ (economic value) (ธนิก เลิศชาญฤทธ์, 2554) ผู้วิจัยจะนำความสำคัญของคุณค่าต่าง ๆ เหล่านี้ไปวิเคราะห์นำสู่อัตลักษณ์ของหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เพื่อเสนอแนวทางการจัดการอนุรักษ์ จะได้ประโยชน์ที่ได้รับอย่างชัดเจน ครอบคลุมทุกด้านของการอนุรักษ์ให้ยั่งยืน และส่งผลต่อเศรษฐกิจของหมู่บ้านชุมชน

5.งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

5.1 การวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การวางแผนและการออกแบบของเมืองเล็ก ๆ ด้วยลักษณะการท่องเที่ยวจากมุมมองของวัฒนธรรมภูมิภาค โดยยกตัวอย่างเมืองแห่งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหยางเจี๋ยบู" และเขียนว่า "โครงสร้างการวางแผนของเมืองแห่งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหยางเจี๋ยบู มีดังนี้ สีแแกน สามแแกน และสี่เขต" แแกนแห่งชีวิตศิลปะ แแกนหนึ่งของวัฒนธรรมพื้นบ้าน และแแกนหนึ่งของวัฒนธรรมเงารายการมรดก (Wang Xudong and Xie Xudong, 2023) การวิจัยเรื่องนี้จะนำไปเป็นส่วนในการวิเคราะห์ การจัดการเพื่อการอนุรักษ์ว่าหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู

5.2 ในวิทยานิพนธ์ปริญญาโทงานของ Guo Wenjing เรื่อง Research on Development Mechanism and Optimization Strategy of Yangjiabu Intangible Heritage Heritage Tourism ได้บรรยายถึงหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู ได้รับเลือกให้เป็นสถานที่มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และการท่องเที่ยวมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีขั้นตอนการพัฒนาที่หลากหลาย และข้อมูลการวิจัยทางประวัติศาสตร์และเชิงวิชาการที่เข้มข้น ทำให้ง่ายต่อการดำเนินการวิจัยเชิงวิชาการ มีมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ 2 แห่ง ได้แก่ รูปภาพปีใหม่แกะไม้ และวาวเว่ยฟาง ในแง่ของการท่องเที่ยว หยางเจี๋ยบูเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวแรก ๆ ที่เปิดให้โลกภายนอกเข้าชมในช่วงทศวรรษ 1980 และมีประสบการณ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวมายาวนาน ทั้งขึ้น ๆ ลง ๆ และมีคุณค่าทางการวิจัยด้านการท่องเที่ยวสูง (Guo Wenjing, 2023)

ความสำคัญเรื่องนี้ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ความสำคัญของพื้นที่ และศักยภาพมรดกทางวัฒนธรรมและเป็นพื้นที่ที่สำคัญของการท่องเที่ยว

5.3 ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของ Zhang Cuiping เรื่อง "การวิจัยการปรับปรุงคุณภาพการบริการของ Weifang Yangjiabu Folk Customs Grand View Garden Based on Improvement IPA Method". "ดัชนีการประเมินเป็นกุญแจสำคัญในการประเมินคุณภาพการบริการของจุดชมวิว" ดังนั้น ระบบดัชนีทางวิทยาศาสตร์จะส่งผลโดยตรงต่อการประเมินคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว (Zhang Cuiping, 2023) ผู้วิจัยนำสู่การวิเคราะห์พื้นที่การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านหยางเจียบู

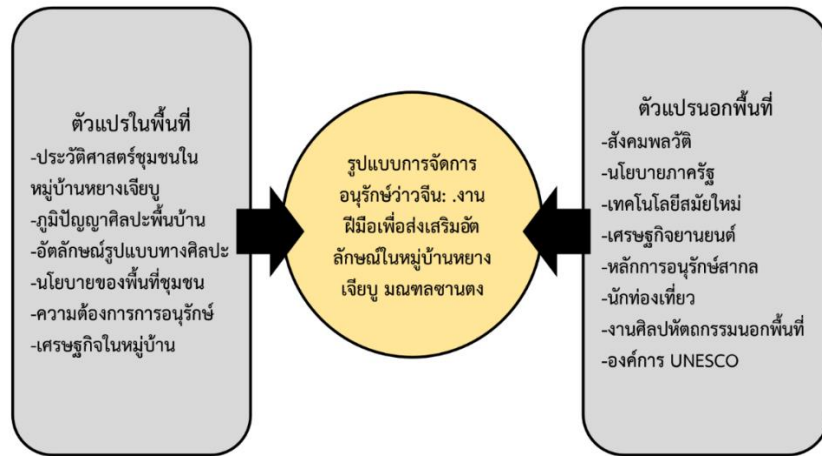
5.4 ในหนังสือ "Kites" ของ Ren Xiaoshu กล่าวถึงตั้งแต่ราชวงศ์ชิง ภูมิภาค Weifang ได้ผลิตว่าวที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก หรือที่รู้จักในชื่อ "ว่าวต้นแบบสิบตัว" 1 ศิลปินว่าวมีชื่อเสียงมากที่สุด ว่าวของพวกเขา มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง แต่โดยทั่วไปแล้วมีรูปร่างที่สวยงาม งานฝีมือประณีต สีสดใส ลักษณะการบินขึ้นอย่างราบรื่น แสดงถึงลักษณะทางศิลปะของว่าวเทศมณฑลเว่ย" (Ren Xiaoshu , 2019) นำไปวิเคราะห์ทางด้านประวัติศาสตร์ รูปแบบทางศิลปะ

5.5 ทฤษฎี SWOT (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ภัยคุกคาม) SWOT Analysis เป็นเครื่องมือที่มักใช้ในการกำหนดกลยุทธ์โดยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน คือ จุดแข็ง จุดอ่อน รวมถึงโครงสร้าง ทรัพยากรทางการเงิน ทรัพยากรบุคคลขององค์กรและพิจารณาจุดเด่นที่สำคัญขององค์กรคือการรวมเอาความสามารถหลักที่เป็นพื้นฐานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายจึงถือเป็นข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน ในสภาพแวดล้อมภายนอกคือ โอกาส อุปสรรค โดยทั่วไปแล้วจะไม่อยู่ในการควบคุมของผู้บริหารองค์กร เช่น ความหลากหลายในความเสี่ยงทางสิ่งแวดล้อม สังคม การเมืองและอุตสาหกรรม ซึ่งการ ระบุความเสี่ยงต้องใช้เวลาพอสมควรในการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพ (Dinu A.-M., 2012) ผู้วิจัยนำหลัก SWOT มาใช้ในการวิเคราะห์หาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภัยคุกคามในการจัดการอนุรักษ์งานฝีมือว่าวเงิน เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในเมืองหยางเจียบู มณฑล ซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ควบคู่กับวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์ คุณค่าความสำคัญด้านต่าง ๆ เพื่อเสนอ การอนุรักษ์ในพื้นที่มรดกทางวัฒนธรรม

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดและแนวทางในการวิจัย ศึกษาข้อมูลได้สองส่วนใหญ่คือจากภายในพื้นที่และภายนอกพื้นที่ เริ่มจากภายในพื้นที่ได้แก่ประวัติศาสตร์ชุมชนหมู่บ้านหยางเจียบู ภูมิปัญญาในงานศิลปะพื้นบ้านของหมู่บ้าน อัตลักษณ์รูปแบบทางศิลปะ นโยบายของพื้นที่ชุมชน ความต้องการการอนุรักษ์รวมทั้งเศรษฐกิจของหมู่บ้าน ส่วนที่สองเป็นการศึกษาจากภายนอกที่มีอิทธิพล ได้แก่ สังคมพลวัตภายนอก นโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาพื้นที่ เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ส่งอิทธิพล เศรษฐกิจภายนอกที่รัฐบาลส่งเสริมในพื้นที่ หลักการอนุรักษ์สากล นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ งานศิลปหัตถกรรมนอกพื้นที่และองค์การ UNESCO

แผนภูมิที่ 4 กรอบแนวคิดการวิจัย

ที่มา : researcher

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การดำเนินการจัดการการอนุรักษ์งานฝีมือว่าวจีน เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยฟาง มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลักและมีการใช้ข้อมูลเชิงปริมาณมาผสมผสาน เพื่อนำมาวิเคราะห์ให้ข้อมูลให้เกิดความเที่ยงตรงมากที่สุด

1. ขั้นการสำรวจและเก็บข้อมูลภาคเอกสาร จากงานวิจัย บทความทางวิชาการ ข้อมูลเอกสารจะเป็นข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์พัฒนาการการผลิตว่าวของประเทศจีนและของหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู ข้อมูลการทบทวนวรรณกรรมในคำที่สำคัญที่เกี่ยวกับหัวข้อการวิจัย การอนุรักษ์ พื้นที่อัตลักษณ์ การท่องเที่ยว

2. การเก็บข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลจากผู้ปฏิบัติงานของชุมชน ผู้สืบทอดวัฒนธรรม นักวิชาการ นักท่องเที่ยว เพื่อทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงบทบาททางเศรษฐกิจของซานตง ในการฟื้นฟูอนุรักษ์ว่าวหยางเจี๋ยบู ผู้วิจัยเลือกผู้ปฏิบัติงานของชุมชน ผู้สืบทอดวัฒนธรรม ที่มีอายุตั้งแต่ 30-45 ปี ในซานตง จำนวน 30 คน โดยแบ่งดังนี้ กลุ่มอาชีพชาวบ้านที่ทำว่าว นักท่องเที่ยว ผู้สืบทอดว่าวทำมือ นักวิชาการ เจ้าหน้าที่รัฐ ผู้เกี่ยวข้อง กลุ่มละ 6 คนรวม 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เป็นเครื่องมือที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน แบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของผู้ตอบแบบสอบถาม มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ เพศ อายุ พื้นที่อาศัย เป็นต้น ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามมีค่าน้ำหนัก น้อย พอใช้ ปานกลาง มากและมากที่สุด เรียงลำดับจาก 0 1 2 3 และ 4 โดยลำดับ หัวข้อในการสัมภาษณ์ได้แก่คุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ คุณค่าเชิงสุนทรียะตามหลักทฤษฎีการออกแบบ คุณค่าทางสังคม และสร้างคุณค่าทางจิตใจ คุณค่าเชิงเศรษฐกิจ เกณฑ์ในการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับดังกล่าวตามวิธี ของลิเคิร์ท (รุ่งลาวัลย์ จันทรัตน, 2561)

4. ชั้นวิเคราะห์ นำข้อมูลภาคเอกสารมาวิเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับข้อมูลเชิงปริมาณ จากแบบสัมภาษณ์ นำผลการวิเคราะห์ประเด็นของกลุ่มมาสรุปประเมินผล

5. การสังเคราะห์ ข้อมูลที่ได้ผลจากการวิเคราะห์ เพื่อทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงบทบาททางเศรษฐกิจของรูปแบบว่าวหยางเจี๋ยบู ในการฟื้นฟูอุตสาหกรรม จากการสรุปประเมินผลคุณค่าด้านต่าง ๆ เพื่อการส่งเสริมคุณค่าดังกล่าว จัดการเพื่อการอนุรักษ์งานฝีมือว่าวเงิน เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยฟาง มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

ผลการวิจัย

จากการวิจัยการจัดการการอนุรักษ์งานฝีมือว่าวเงิน เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยฟาง มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. ศึกษาประวัติและวิเคราะห์ลักษณะงานหัตถกรรมว่าวเงินในหมู่บ้านหยางเจี๋ยบู เมืองเว่ยฟาง มณฑลซานตง ผลการศึกษาด้านประวัติศาสตร์หมู่บ้านหยางเจี๋ยบูพบว่าเป็นแหล่งกำเนิดของว่าวเว่ยฟาง ในช่วงต้นราชวงศ์หมิง ตระกูลหยางได้เริ่มทำว่าวขึ้นก่อน ในช่วงกลางของราชวงศ์หมิง ศิลปินหยางเจี๋ยบู ได้มีการผสมผสานรูปภาพปีใหม่และว่าวเข้าด้วยกัน สร้างภาพวาดผูกแปะว่าว สไตลว่าวหยางเจี๋ยบู นั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเกิดขึ้น หนึ่งในสี่โรงเรียนหลักในสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ทำว่าวคือ ในกรุงปักกิ่ง เทียนจิน และหนานทง สำหรับรูปแบบของว่าวหยางเจี๋ยบูเริ่มจากวัสดุที่ยังใช้ไม้ไผ่นำมาทำเป็นโครง รูปแบบดั้งเดิมเป็นพัฒนาการจากการแกะไม้งานปีใหม่ขึ้นก่อน รูปแบบที่นิยมสร้างสรรค์ตัวอย่างได้แก่รูปมังกรเป็นสัตว์ในตำนานความเชื่อแต่โบราณ การสร้างสรรค์ทั้งหมดทำด้วยมือเป็นหลักสำคัญ (ดูแผนภาพที่ 5-9 ประกอบ) การทำว่าวด้วยมือยังพบว่ามีการทำอยู่หลายครอบครัวในพื้นที่ มีการสืบทอดเป็นตระกูล ตัวอย่าง Yang Tongke (แผนภาพที่ 6) เกิดในครอบครัวที่วาดภาพว่าวปีใหม่ มีความอ่อนไหวและขยันขันแข็งมาตั้งแต่เด็ก เมื่ออายุ 10 ขวบ เขาได้รับการสอนโดยปรมาจารย์ว่าว Yang Dianjun เมื่อเขาอายุ 11 ปี เขาเล่นว่าวกับลูกหยาง เจิ้น อายุ 12 ปี เขาสามารถทำงานอิสระได้ จนเมื่ออายุ 17 ปี เขายังพิมพ์ภาพปีใหม่ และกลายเป็นสินค้าที่เป็นที่ต้องการด้วย

แผนภาพที่ 5 : วัสดุว่าวไม้ จากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทของมหาวิทยาลัยชิงเต่า

ที่มา : researcher

แผนภาพที่ 6 : ศิลปินว่าวชาตง หยาง ตงเกอ จากหนังสือว่าว
ที่มา : researcher

แผนภาพที่ 7 : ว่าวทำมือจากสวนศิลปะพื้นบ้าน Yangjiabu
ที่มา : researcher

แผนภาพที่ 8 : ว่าวตะขาบหัวมังกรจากสวนศิลปะพื้นบ้านหยางเจี๋ยบู
ที่มา : researcher

แผนภาพที่ 9 : ว่าวทำมือที่ผลิตในสถานที่จากพิพิธภัณฑ์ว่าวเว่ยฟาง
ที่มา : researcher

2. การวิเคราะห์คุณค่าของว่าวในหมู่บ้านหยางเจียบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลชานตง ผลการวิเคราะห์ด้านสัญลักษณ์ ว่าวหมู่บ้านหยางเจียบูเป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านเป็นลักษณะเด่น เป็นหนึ่งในสี่แห่งของประเทศจีน มีพัฒนาการร่วมกับการทำภาพพิมพ์แกะไม้ปีใหม่อันไม่อาจจะแยกออกจากกันได้ เป็นทั้งว่าวและภาพปีใหม่ในขณะที่ไม่ได้อยู่บนอากาศ คุณค่าด้านสุนทรียะเป็นคุณค่าทางจิตใจและเป็นคุณค่าทางความงามเริ่มจากรูปแบบของโครงว่าว ลวดลายในการนำเสนอมาจากความเชื่อความศรัทธา ตำนาน เทคนิคการทำ วัสดุที่ใช้ เป็นแรงบันดาลใจขณะสร้างสรรค์ ขณะลอยอยู่ในอากาศ และเมื่อประดับผาผนังให้คุณค่าทางสุนทรียความงามและเสริมจิตใจ ความเป็นมงคล การอวยพร คุณค่าทางด้านวิชาการเป็นตัวอย่างของรูปแบบการสร้างสรรค์ที่มีพัฒนาการทางสังคม ความเชื่อ การเลือกใช้วัสดุในท้องถิ่น ภูมิปัญญาการสร้างผลงาน ด้านคุณค่าเชิงเศรษฐกิจพบว่าในหมู่บ้านมีการสืบสานการทำว่าว การแกะภาพพิมพ์ไม้ปีใหม่ การตัดกระดาษและยังมีการรักษามรดกทางวัฒนธรรมอื่น ๆ อีกทำให้ชุมชนมีรายได้เศรษฐกิจที่ดี มีการสร้างผลงานหัตถกรรมเพื่อเป็นของที่ระลึกจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว มีการจัดงานเทศกาลว่าวประจำปีในพื้นที่และการนำผลงานไปแสดงยังต่างประเทศ อันเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศ ว่าวหยางเจียบู มีจำหน่ายทั่วประเทศ และส่งออกไปยังรัสเซียและประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1933 รัฐบาลประชาชนแห่งเทศมณฑลหยูได้จัด "การแข่งขันว่าวเว่ยฟางครั้งแรก" ในเทศมณฑลหยู โดยมีว่าวมากกว่า 80 รายการจากเทศมณฑลหยูเข้าร่วม ว่าวหยางเจียบู "เทพดอกไม้สี่ฤดู" คว่ำรางวัลชนะเลิศ ในช่วงเทศกาลเซ่งเม้ง ในปีค.ศ.1935 และค.ศ.1937 และประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยม ว่าวหยางเจียบู ร้อยด้ายและมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงบันดาลใจและส่งเสริมว่าวนานาชาติเว่ยฟาง

3. เสนอรูปแบบการจัดการอนุรักษ์หัตถกรรมว่าว ให้เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านหยางเจียบูอย่างยั่งยืนจากการวิเคราะห์ด้านประวัติศาสตร์ รูปแบบทางศิลปะ คุณค่าทางด้านต่าง ๆ การวิเคราะห์ SWOT และองค์ประกอบด้านนโยบายของภาครัฐซึ่งมีหน้าที่โดยตรง ซึ่งนโยบายนี้จะต้องสนับสนุนการคุ้มครองการทำว่าวทำมือและทักษะดั้งเดิมในเมืองหยางเจียบู เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมหัตถกรรมในท้องถิ่น รัฐบาลได้นำเสนอ นโยบายสนับสนุนที่เกี่ยวข้อง รวมถึงมาตรการสนับสนุนทางการเงิน การตลาด และการฝึกอบรมทาง

เทคนิคความดั้งเดิมที่แสดงถึงขนบธรรมเนียม และความรู้สึกของชาวบ้านพร้อมด้วยรสชาติท้องถิ่นที่เข้มข้น และสีสันของชีวิตพื้นบ้าน สีที่แข็งแกร่งและคอนทราสต์ที่ชัดเจน การวาดภาพว่าว หยางงเจี๋ยบู ใช้เทคนิคการวาดภาพภาพแกะสลักไม้ปีใหม่ที่เกินจริงแต่เรียบง่าย เน้นประเด็นและถ่ายทอดจิตวิญญาณในรูปแบบว่าว หยางงเจี๋ยบู รวบรวมลักษณะทางศิลปะของรูปภาพปีใหม่ว่างงงสมบูรณ์ เต็มไปด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้าน ว่าวต่าง ๆ ไม่ต้องการวัตถุที่ตกลงมาในตำแหน่งที่แตกต่างกัน สามารถยืนตัวตรงได้ และแต่ละชิ้นสามารถบินได้สูงและมั่นคง โดยจะต้องมีการปลูกถ่ายทางการศึกษา สอนความรู้และกระบวนการผลิตให้กับเยาวชนในพื้นที่ให้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของว่าวจีน นอกจากนี้ ทวีตศึกษายังจะดำเนินการที่อุทยานชมวิวพื้นบ้านหยางงเจี๋ยบู เปิดพื้นที่การเล่นว่าวเพื่อให้ผู้คนได้สัมผัสเสน่ห์ของว่าวโดยตรง และเพื่อสร้างความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของลมหยางงเจี๋ยบู ในหมู่ประชาชน ผู้กำหนดนโยบายและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย รวมถึงการจัดนิทรรศการ การสัมมนา หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับว่าวหยางงเจี๋ยบู

สรุปและอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาประวัติและวิเคราะห์ลักษณะงานหัตถกรรมว่าวจีนในหมู่บ้านหยางงเจี๋ยบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง ผลการศึกษาด้านประวัติศาสตร์หมู่บ้านหยางงเจี๋ยบู เป็นแหล่งกำเนิดของว่าวเว่ยฟาง โดยในช่วงต้นราชวงศ์หมิง มีตระกูลหยางได้เริ่มทำว่าวขึ้นก่อน ทั้งนี้ศิลปินในหมู่บ้านศิลปินหยางงเจี๋ยบู ได้ผสมผสานการแกะสลักไม้รูปภาพปีใหม่และว่าวเข้าด้วยกัน สไตลว่าวของหมู่บ้าน หยางงเจี๋ยบู จึงมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและคงรักษาอัตลักษณ์ของว่าวไว้ เป็นหนึ่งในสี่แห่งของสาธารณรัฐประชาชนจีนคือ ในกรุงปักกิ่ง เทียนจิน และหนานทง รูปแบบของว่าวหยางงเจี๋ยบู เริ่มจากวัสดุที่ยังใช้ไม้ไผ่นำมาทำเป็นโครง รูปแบบดั้งเดิมเป็นพัฒนาการจากการแกะไม้งานปีใหม่ ลวดลายที่ปรากฏจึงเป็นลวดลายเกี่ยวกับมงคล คำอวยพร ความเจริญรุ่งเรือง อายุยืนยาว การศึกษาเรื่องประวัติความเป็นมารูปแบบของโครงว่าว ลวดลายที่น่าเสนอ สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิชาการที่ผ่านมา ดังตัวอย่างภาพปีใหม่ที่แสดงศิลปะพื้นบ้านอวยพรให้มั่งคั่ง เป็นรูปเทพเจ้าแห่งความมั่งคั่ง และเด็กชายสองคน (Fang Xiao, 2022)

2. ผลการวิเคราะห์คุณค่าของว่าวในหมู่บ้านหยางงเจี๋ยบู เมืองเว่ยหยาง มณฑลซานตง ผลการศึกษาพบว่า ว่าวหมู่บ้านหยางงเจี๋ยบู มีรูปแบบที่เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านเป็นลักษณะเด่น เป็นหนึ่งในสี่แห่งของประเทศจีน จึงจัดว่าเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นแห่งหนึ่งของประเทศจีน สอดคล้องกับการได้รับการขึ้นทะเบียนมรดกโลกทางศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านขององค์การ UNESCO ที่ประกาศขึ้นทะเบียน มีคุณค่าด้านต่าง ๆ คุณค่าด้านสุนทรีย์เป็นคุณค่าทางจิตใจและเป็นคุณค่าทางความงาม เริ่มจากรูปแบบของโครงว่าว ลวดลายในการนำเสนอที่มีพัฒนาการมาจากความเชื่อความศรัทธา ตำนาน ด้านเทคนิคการทำ วัสดุที่ใช้ เป็นแรงบันดาลใจขณะสร้างสรรค์ ขณะลอยอยู่ในอากาศ และเมื่อประดับฝาผนังให้คุณค่าทางสุนทรีย์ความงามและเสริมจิตใจเสริมความเป็นสิริมงคล การอวยพรให้กับผู้ได้รับสอดคล้องกับทฤษฎีความงาม คุณค่าทางด้านวิชาการเป็น

ตัวอย่างของรูปแบบการสร้างสรรค์ที่มีพัฒนาการทางสังคม ความเชื่อ การเลือกใช้วัสดุในท้องถิ่น ภูมิปัญญา การสร้างผลงาน คุณค่าด้านเชิงเศรษฐกิจพบว่าในหมู่บ้านมีการสืบสานการทำว่าว การแกะภาพพิมพ์ไม้ปีใหม่ การตัดกระดาษและยังมีการรักษามรดกทางวัฒนธรรมอื่น ๆ อีกทำให้ชุมชนมีรายได้เศรษฐกิจที่ดี มีการสร้างผลงานหัตถกรรมเพื่อเป็นของที่ระลึกจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว คุณค่าด้านต่าง ๆ เหล่านี้สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิชาการ ซึ่งเสนอคุณค่าความสำคัญที่สามารถจะนำมาพัฒนาความเป็นอยู่ของ ประชาชนได้อย่างยั่งยืน (English Heritage, 1997) มีการจัดงานเทศกาลว่าวประจำปีในพื้นที่และการนำผลงานไปแสดงยังต่างประเทศ อันเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศ ว่าวหยางเจียบู มีจำหน่ายทั่วประเทศ และส่งออกไปยัง รัสเซียและประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1933 รัฐบาลประชาชนแห่งเทศมณฑลหยูได้จัด "การแข่งขันว่าวเหยยฟางครั้งแรก" ในเทศมณฑลหยู โดยมีว่าวมากกว่า 80 รายการจากเทศมณฑลหยูเข้าร่วม ว่าวหยางเจียบู "เทพดอกไม้สี่ฤดู" คว่ำรางวัลชนะเลิศ ในช่วงเทศกาลเซ็งเม้งในปีค.ศ. 1935 และค.ศ.1937 สอดคล้องกับงานวิจัยที่นำเสนอพื้นที่การท่องเที่ยวในหมู่บ้าน หยางเจียบู (Guo Wenjing, 2023)

3. รูปแบบการจัดการอนุรักษ์หัตถกรรมว่าวให้เป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้านหยางเจียบูอย่างยั่งยืน เป็นสิ่งจำเป็นที่ว่าวหยางเจียบู ในฐานะเป็นอัตลักษณ์ของความร่ำรวยทางวัฒนธรรมและความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ไม่เพียงสะท้อนถึงประเพณีและงานฝีมือที่มีมายาวนานหลายร้อยปีเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของวัฒนธรรมพื้นบ้านของจีนและการได้รับการขึ้นทะเบียนดังกล่าวของประเทศและของโลก จึงเป็นสิ่งจำเป็นจะต้องปกป้องรักษาอนุรักษ์ให้ยั่งยืนและเนื่องจากผู้สืบทอดการทำว่าวด้วยฝีมือมีจำนวนลดลง ทำให้ผู้สืบทอดการทำว่าวเงินมีความขาดแคลน และอาจสูญหายไปในอนาคต ดังนั้นจึงควรริบดำเนินการสร้างผู้สืบทอดการทำว่าว เพื่อให้การทำว่าวเงิน ยังคงสืบทอดได้อย่างยั่งยืนในอนาคต สิ่งที่ได้จะเป็นกลยุทธ์รูปแบบการจัดการอนุรักษ์ ตามเทศกาลกับทฤษฎีการอนุรักษ์ตามหลักสากลขององค์การ UNESCO (Wikipedia, 2024) และใช้ทฤษฎี SWOT เพื่อการจัดการจุดชมวิว กลยุทธ์การปกป้องที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อปรับปรุง ปกป้อง และส่งเสริมมรดกกว่าวของหยางเจียบู พัฒนาการออกแบบที่สร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและก้าวไปสู่ระดับโลกให้เป็นที่ยอมรับของนักสะสมและกลายเป็นของที่ระลึกที่นักท่องเที่ยวซื้อ ส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเยาวชนรุ่นใหม่เพื่อการสืบสาน รัฐมีนโยบายสนับสนุน จัดสร้างพิพิธภัณฑ์ จัดนิทรรศการถาวรและหมุนเวียน จัดแสดงว่าวตามเทศกาลวันสำคัญต่าง ๆ เทศกาลตามฤดูกาล ส่งเสริมพัฒนารูปแบบว่าวพื้นฐานพัฒนาจากรูปแบบดั้งเดิม (ดูรูปที่ 9-10 ประกอบ) สอดคล้องกับการจัดงานการพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการส่งออก มีการจัดงาน Weifang Foreign Economic, Technical and Trade Fair ซึ่งดึงดูดนักธุรกิจชาวจีนและชาวต่างชาติจำนวนมากให้มาเจรจา การค้า การลงทุนในโรงงาน แลกเปลี่ยนความรู้ทางเทคนิค และเยี่ยมชมสถานที่กัน (Qingdaonews, 2009)

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดในชุมชนหยางเจียบู มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน เกิดจากปัจจัยหลายประการที่เข้ามาสู่สังคม ทั้งวิถีวัฒนธรรม ค่านิยมความเชื่อ กระบวนการทางสังคม ปัจจัยดังกล่าวก่อให้เกิดวิถีการใหม่ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ชุมชนหยางเจียบู มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ควรให้ความสนใจและตระหนักเป็นอย่างยิ่ง ในการรักษาวัฒนธรรมให้คงอยู่ โดยอาศัยความรู้ที่มีอยู่ในการพัฒนาจากสิ่งเดิมสู่สิ่งใหม่อย่างสร้างสรรค์ จะทำให้รากฐานดั้งเดิมสามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน การนำผลงานวิจัยเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ในการสืบสานต่อการปกป้อง การอนุรักษ์ เข้ากับพลวัตทางสังคมยุคปัจจุบันและอนาคต ในการอยู่ร่วมกับชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมทุกระดับ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมรอบข้าง โดยต่อยอดให้เป็นนวัตกรรมใหม่ ที่มีประโยชน์ คุณค่า ต่อผู้คนและสังคมเพื่อจะได้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและศึกษาในอนาคต โดยเฉพาะเรื่องเทคโนโลยีทางดิจิทัล ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการผลงานศิลปะ การจัดพิพิธภัณฑ์จริงเพื่อลดปัญหาการจัดเก็บ การปกป้องผลงาน

เอกสารอ้างอิง

- ธนิก เลิศชาญฤทธิ, (2554). การจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ศูนย์มนุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ.(2566). **คู่มือดำเนินงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ.2559**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ยูเนสโก.(2565). **มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกทางวัฒนธรรมที่กำหนดโดย UNESCO**.สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2567 จาก <https://zh-m-wikipedia-org.translate.google/zh-hans/>.
- รุ่งลาวัลย์ จันทรัตน.(2561).**การวิจัยทางการศึกษา**.ยะลา: ศูนย์ส่งเสริมการทำผลงานวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- วิกิพีเดีย.(2566). **มณฑลซานตง**.สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2567 จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/มณฑลซานตง>.
- อินทิรา พงษ์นาค, ศุภกรณ์ ดิษฐ์พันธ์ (2558). **อัตลักษณ์ชุมชนเมืองโบราณอุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี**. Verridian E-Journal, Slipakon University ฉบับภาษาไทย มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ, 8(3),511-523.

- Cheng Yuezhu, (2024). **Flight of kites**. Retried from <http://www-chinadailyhk-com.translate.gong/hk/article>
- Dinu, A.-M. (2012). Modern Methods of Identification in Risk Management. **International Journal of Acadrmic Research in Economics and Management Sciences**, 1(6), Pages 67-71.
- English Heritage, (1997). **Sustaining the Historic Environment: Newperspectives on the Future**. London: English Herlitage.
- Fang Xiao. (2022). **Digital Cultural and Creative Design of Yangjiabu Woodblock Lunar New Year Picture Based on Image Narration**. Retried from <http://www.designartj.com/ch/reader>.
- Guo Wenjing, Zhao Yuzong, Sun Yanan. (2022). **The Interweaving of tradition and Modernity: A Study on Intangible Cultural Heritage Tourism Practice -- A case study of Yangjiabu Village, Weifang City**. Shandong Province, Pages 113-115.
- Guo Wenjing. (2023). **Research on development mechanism and optimization strategy of Yangjiabu intangible cultural Heritage Tourism**. based on the perspective of actor network theory. Pages 27 -37.
- Huang Zhikuan, Jiang Fang, Yang Yiyin, Tan Xuyun, (2016). **Report on survey of urban identity in different types of cities**. Retried from <https://www-pishu-com>.
- Ren Xiaoshu. (2019). **Kites (Book)**. Chongqing Publishing House, Pages 67-94.
- Wang Xudong, Xie Xudong. (2023). **Urban Architecture (Journal) : A Study on the planning Regional Culture: A case study of Yangjiabu**.Cultural Tourism Dream Town.Pages 80.
- Wikipedia. (2024). **Intangible Cultural Heritage Preservation Technology and Preservation Personnel of the Republic of China**. Retrieved from <https://zh-m-wikipedia-org.translate.goog/zh-hans/>.
- Xinhua. (2024). **“Kite capital” advances modernization while preserving heritage**. Retrieved from <https://english.news.cn/20240112/c338bf>.
- Zhang Cuiping, (2023). **Research on6n6 service quality improvement of Weifang Yangjiabu Folk Customs Grand View Garden based on modified IPA method**. GUILIN UNIVERSITY OF TECHNOLOGY. Pages 16-19.